

[Bjørn Elmquist]

siteter har læst professor Poul Andersens forvaltningsret og dér kan huske ugyldighedslæren, kan jo se, at meget af det går igen her, men det er, som jeg udtrykkelig sagde, først og fremmest centraladministrationen, dette gælder for.

Hvordan er forholdene i kommunerne? Dér er der jo nok en langt mere formløs beslutningspraksis, og det er vel også rigtigt at sige, at det først og fremmest er på det kommunale plan, at gennemførelsen af denne forvaltningslovgivning vil have en effekt.

Dér mener jeg, det må være godt for borgerne, at de får en sikkerhed for at få en større garanti for upartisk behandling, og at mange af de garantier, som gælder for centraladministrationens beslutninger over for borgerne, nu bliver nedfældet og pålagt kommunerne. Det er et hensyn til borgerne, man hermed tager, og jeg kan helt henholde mig til de mange pæne og rigtige formuleringer, som der er i ministerens bemærkninger til lovforslaget i den henseende.

Men når det er sagt, må jeg også lægge til, at der også er en anden del af problemet, og det er de mange kommuner landet over, især de små, som ikke har en struktur, som ikke har et mandskab, som ikke har en tradition for disse ting. Nu må man ikke misforstå mig, for jeg mener ikke, at man rundt omkring i de små kommuner har haft de store problemer med administrative afgørelser. Jeg vil vove den påstand, at skrankepaverne – det udtryk kender vi vist alle sammen, og jeg tror godt, man må anvende det også fra denne talerstol – i den offentlige administration sjældent findes i de små kommuner. Dér kender man hinanden, og dér er der vel et tillidsforhold. Skrankepaverne finder man vel netop i de store administrationer, som kender reglerne ud og ind.

Der vil naturligvis for de små kommuner blive tale om nogle udgifter, måske øgede personaleudgifter; der bliver noget uddannelse. Måske skal man til at ansætte flere akademikere. Det kan Akademikernes Centralorganisation naturligvis være glad for, men måske går det så ud over HK-personalet. Der kommer dér en lang række problemer, som vi ikke kan se bort fra, men alligevel mener jeg, det overordnet må være rigtigt, at både den kommunale og den offentlige administration er et serviceorgan for borgerne. Administrationen er til for borgernes skyld.

Det kan ikke være omvendt. Det er så indlysende en sandhed, at jeg vil afslutte denne del af mit indlæg dér.

Allerede socialdemokratiets ordfører har været inde på spørgsmålet om sygehusjournalerne. Det undrede mig ikke. Jeg er klar over, at det er noget af det, vi skal drøfte meget og længe i udvalget, og jeg kan ligesom hr. Erik B. Smith godt se indvendingerne, men jeg vil snarere lande dér, hvor ministeren er landet, hvor man kan forudse, at der vil blive en generel undtagelse for aktindsigt i sygejournaler.

Det kan godt være, jeg er blåøjet, og det kan godt være, jeg har en strudsementalitet, men jeg tror, mange mennesker faktisk er lykkeligst ved ikke præcis at vide, hvordan deres egne sygejournaler ser ud.

Jeg er også godt klar over, at der ikke foreligger en pligt. Hvis nu man lavede en offentlig aktindsigt også i det, har den enkelte jo ikke en pligt til at vide præcis, hvad der står i vedkommendes sygehusjournal, men jeg er bange for, at fristelsen ville blive for stor, og når så man selv havde fået indseende dermed, ville det gå op for én, at det var noget, man nok ikke burde have fået. Så man kan måske her tale om, jeg vil ikke kalde det en tåbeparagraf, men et spørgsmål om at beskytte os selv mod vores sikre overbevisning om, hvor psykisk stærke vi er, når det kommer til stykket. Men det bliver givetvis et diskussionsemne. Jeg håber ikke, der bliver rejst et folkekrav om disse sygehusjournaler.

Jeg vil også gerne complimentere ministeren for det, der står om EDB, for jeg synes, at det er meget rigtigt at have øjnene åbne for, hvad der sker, når vi i løbet af meget få år bevæger os ind i en situation, hvor arkiver o.lign. slet ikke eksisterer i hidtidig forstand. Da kommer der virkelig noget at drøfte, og det skulle gerne ske, før EDB-registrene har taget over, og før de hidtidige arkiver er blevet fjernet.

Dernæst nogle få bemærkninger om offentlighedsloven. Dér vil jeg gå direkte til spørgsmålet om postlisterne, hvor ministeren jo som en forsøgsræssig ordning er inde på, at man i visse styrelser skal starte med disse postlister. Jeg kan se sigtet dermed, og i mit parti er vi også med på, at det ville være en god idé at gøre det som en forsøgsordning, men udtrykkelig som en forsøgsordning, hvor vi i lyset af erfaringerne kan foretage en